זורו רשעים מרחם נפק מינה שבתאי אצר פירי: חולה מאכילין אותו על פי בקיאין: אמר ר' ינאי חולה אומר צריך ורופא אומר אינו צריך שומעין לחולה מ"ט °לב יודע מרת נפשו פשיטא מהו דתימא רופא קים ליה טפי קמ"ל. רופא אומר צריך וחולה אומר אינו צריך שומעין לרופא מ"ט תונבא הוא דנקיט ליה. תנן חולה מאכילין אותו ע"פ בקיאין ע"פ בקיאין אין ע"פ עצמו לא, ע"פ בקיאין אין על פי בקי אחד לא, הכא במאי עסקינן דאמר לא צריכנא, ונוספו ליה ע"פ בקי. לא צריכא דאיכא אחרינא בהדיה דאמר לא צריך מאכילין אותו ע"פ בקיאין פשיטא, ספק נפשות הוא *וספק נפשות להקל! לא צריכא, דאיכא תרי אחריני בהדיה דאמרי לא צריך ואע"ג דאמר *רב ספרא תרי כמאה ומאה כתרי ה"מ לענין עדות אבל לענין אומדנא בתר דעות אזלינן *) וה"מ לענין אומדנא דממונא אבל הכא ספק נפשות הוא. הא מדקתני סיפא ואם אין שם בקיאין מאכילין אותו על פי עצמו מכלל דרישא דאמר צריך! חסורי מיחסרא והכי קתני בד"א דאמר לא צריך אני, אבל אמר צריך אני אין שם בקיאין-תרי אלא חד דאמר לא צריך, מאכילין אותו על פי עצמו. מר בר רב אשי אמר כל היכא דאמר צריך אני אפי' איכא מאה דאמרי לא צריך, לדידיה שמעינן שנאמר לב יודע מרת נפשו, תנן אם אין שם בקיאין מאכילין אותו ע"פ עצמו טעמא דליכא בקיאין הא איכא בקיאין לא! ה"ק בד"א דאמר לא צריך אני אבל אמר צריך אני אין שם בקיאין כלל-מאכילין אותו ע"פ עצמו שנאמר לב יודע מרת נפשו:

מתני' מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו אפי' דברים טמאים עד שיאורו עיניו. מי שנשכו כלב שוטה אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו ור' מתיא בן חרש מתיר, ועוד אמר ר' מתיא בן חרש החושש בגרונו מטילין לו סם בתוך פיו בשבת מפני שהוא ספק נפשות וכל ספק נפשות דוחה את השבת. *מי שנפלה עליו מפולת ספק הוא שם ספק אינו שם, ספק חי ספק מת, ספק כותי ספק ישראל מפקחין עליו את הגל. מצאוהו חי מפקחין, ואם מת יניחוהו:

גמ' ת"ר *מניין היו יודעין שהאירו עיניו? משיבחין בין טוב לרע. אמר אביי ובטעמא. ת"ר *מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו הקל הקל. טבל ונבילה מאכילין אותו נבילה, טבל ושביעית שביעית, טבל ותרומה תנאי היא דתניא מאכילין אותו טבל ואין מאכילין אותו תרומה בן תימא אומר תרומה ולא טבל. אמר רבה היכא דאפשר בחולין דכולי עלמא לא פליגי דמתקנינן ליה ומספינן ליה, כי פליגי בדלא אפשר בחולין: מר סבר טבל חמור ומר סבר תרומה חמורה. מר סבר טבל חמור אבל תרומה חזיא לכהן ומר סבר תרומה חמורה אבל טבל אפשר לתקוניה,

אפשר

*) [נ"ל ה"מ וכן איתא בריי"ף והרא"ש]

תורה אור: תהלים נח; משלי יד

זורו רשעים מרחם. נעשו זרים ונתנכרו לאביהם שבשמים: **אצר פירי.** להפקיע שערים ותניא (ב"ב דף צ:) אין אוצרין פירות בארץ ישראל וכל דבר שהוא חיי נפש לפי שמפקיעין את השערים: **תונבא.** שטות אשטורדישו"ן* מחמת חוליו: **על פי בקיאין.** תרי, ע"פ בקי לא, וע"פ עצמו לא, תיובתא דר' ינאי בתרווייהו: **הכא במאי עסקינן.** דאמר חולה "לא צריך" ואשמועינן מתני' דשומעין לרופאין: **וניספו ליה על פי בקי.** דהא באחד נמי אמר ר' ינאי דשומעין לרופא: **ואע"ג דאמר רב ספרא.** דהא דאמור רבנן "תרי כמאה ומאה כתרי", לענין עדות הוא דאמור, אבל לענין אומדנא בתר דעות אזלינן, אשמעי' במתני' דכי אמרינן זיל בתר דעות, באומדנא דממונא כגון בשומא ששמין לבעל חוב אבל באומדנא דחולה אף על גב דרובא אמרי "לא צריך" כיון דאיכא תרי דאמרי צריך ספק נפשות להקל: **מכלל דרישא דאמר צריך.** ואפ"ה קתני מתני' ע"פ בקיאין אין ע"פ עצמו לא: **במה דברים אמורים.** דמאכילין אותו ע"פ בקיאין, כלומר דבעינן בקיאין, דאמר "לא צריך" ואמרי בקיאין "צריך" מאכילין אותו אבל אמר "צריך אני" אם אין שם בקיאין תרי דאמרי "לא צריך" אלא חד, מאכילין אותו ע"פ עצמו כר' ינאי דאמר שומעין לחולה: **מר בר רב אשי אמר.** הך סיפא לא תפרש הכי דמשמע דהיכא דאמר "צריך אני" ואיכא תרי דאמרי "לא צריך" לא לייתינן ליה-הא לא אמרי', דהיכא דאמר "צריך אני" ואפי' איכא מאה דאמרי "לא צריך" לייתינן ליה, מאי טעמא "לב יודע מרת נפשו": **הכי גר'** תנן אם אין שם בקיאין מאכילין אותו על פי עצמו טעמא דליכא בקיאין הא איכא בקיאין לא הכי קאמר במה דברים אמורים דאמר לא צריך אבל אמר צריך אני אין שם בקיאין כלל מאכילין אותו וכו'. **אין שם בקיאין** כלומר אין בקיאותן כלום: **מתני' מי שאחזו בולמוס.** חולי האוחז מחמת רעבון, עיניו כהות והוא מסוכן למות, וכשמראיתו חוזרת בידוע שנתרפא: **כלב שוטה.** מפרש בגמ': **אין מאכילין מחצר כבד שלו.** ואע"פ שנוהגין הרופאים ברפואה זו אינה רפואה גמורה להתיר לו איסור *בהמה טמאה על כך: **ור' מתיא בן חרש מתיר.** קסבר רפואה גמורה היא: **גמ' אמר אביי ובטעמא.** משודע להבחין בין טעם תבשיל יפה לטעם תבשיל רע: **מאכילין אותו הקל הקל.** אם אין לנו דברים מותרים כדי צרכו ויש לפנינו מיני איסורין, מאכילין אותו הקל הקל שבהם: **טבל ושביעית מאכילין אותו שביעית.** לאחר זמן הביעור שהטבל במיתה בידי שמים והשביעית בעשה: **בדאפשר בחולין.** שיש די בחולין של טבל זה להאכילו לאחר שתינטל תרומתו: **דכולי עלמא לא פליגי דמתקנינן ליה ומספינן ליה.** חולין ואין מאכילין אותו לא טבל ולא תרומה: **כי פליגי דלא אפשר בחולין.** אלא אם כן אוכל את כולו וקאמר מאכילין אותו הטבל כמות שהוא ולא יפרישו ממנו תרומתו להאכילנו תרומה לעצמה וחולין לעצמן ובן תימא אומר מוטב שיפרישו תרומתו ויאכילוהו כל אחד לעצמו ולא יאכילוהו טבל כמות שהוא: **מר סבר טבל חמור.** שאפי' לכהנים אינו ראוי: **ומר סבר תרומה חמורה.** שאין לה היתר אבל טבל אפשר דמתקן להו וחולין יהו ראוין לכל אדם:

אפשר

הא מדקתני סיפא אם אין שם בקיאין מאכילין אותו ע"פ עצמו מכלל דרישא דאמר צריך. והכי קאמר כל כמה דמצינו לאהדורי אבקיאין מהדרינן ולא סמכי' אחולה גופיה אלא היכא דליכא בקיאין כלל וכ"ש היכא דרופא בקי אומר אינו צריך וחולה אומר צריך דלא סמכינן עליה להכחיש הבקי:

מר בר רב אשי אמר כל היכא דאמר צריך אני. פלוגתא דרבוותא הוא אי הלכתא כמר בר רב אשי אי לא - בסדר תנאים ואמוראים כתב הלכתא כמר בר רב אשי בכולי הש"ס לבר ממיפך שבועה והודיתא: מיפך שבועה בפרק שבועת הדיינין (שבועות דף מח.) והודיתא בסוף פרק זה בורר (סנהדרין דף כט:) ור"ח כתב דהלכתא כוותיה בכוליה הש"ס בר ממיפך שבועה וחיוורי חוורי גבי צומת הגידין שלהי פרק בהמה המקשה (חולין דף עז:) וסימניך הפך לבן ורב האי ורבינו גרשום ז"ל פסקו הלכתא כוותיה (*בר) במיפך שבועה והודיתא, ובכולי הש"ס לא*:

הכי

סה א מיי' פ"ב מהלכות שביתת עשור הלכה ח סמג לאוין סט טוש"ע או"ח סי' תריח סעיף א:

סו ב טוש"ע שם סעיף ג:

סז ג שם סעיף ד:

סח ד שם סעיף א:

סט ה מיי' פי"ד מהל' מאכלות אסורות הל' טו ופ"ב מהל' שביתת עשור הל' ט סמג לאוין סט טוש"ע או"ח סי' תריח סעיף ט:

ע ו מיי' פ"ב מהלכות שבת הלכה א. סמג לאוין סה טוש"ע או"ח סי' שכח סעיף י:

עא ז מיי' שם הל' יח טוש"ע או"ח סי' שכט סעיף ג:

עב ח מי' פי"ד מהל' מאכלות אסורות הל' טז טוש"ע או"ח סי' תריח סעיף ט:

עג ט י כ ל מיי' שם הל' יז:

[ועי' תוס' סנהדרין כט: ד"ה מר ותוס' שבועות מא. ד"ה ולמר ותוס' חולין עז: ד"ה מר ותוס' כתובות פד: ד"ה וסוא ודף נו. ד"ה אלמנה]

ובערוך פי' כעין טרידת דעת העלמה

[שבת קכט. וש"נ]

[תמורה כט: ובשבועות מב. אמר הכי ר"ח בר' דר"י לרב פפא]

ערכין ז:

[תוספ' פ"ד]

[שם]

עיין ספ"ח דכלאים

רבינו חננאל

זורו רשעים מרחם נפק מינה שבתא אוצר פירי: ירושלמי בתחלה תוחבין לה ברומב אם שבה נפשה הרי יפה ואם לאו נותנין לה מגופו של איסור ב' עוברות באו לפני ר' טרפון שלח תרין תלמידין ואמרו להו' יומא דין צומא רבא אמרין לחדא *) ושדיך (וקריין). וקרין עלוי מבטן אמי אלי אתה. אמרין לאחריתי ולא שדיך וקרין עלוי זורו רשעים מרחם: חולה מאכילין אותו ע"פ בקיאין. אין שם בקיאין מאכילין אותו ע"פ עצמו עד שיאמר דיי. א"ר ינאי חולה אמר צריך. רופא אומר אינו צריך מאכילין אותו ע"פ עצמו מ"ט לב יודע מרת נפשו. רופא אומר צריך חולה אומר איני צריך שומעין לרופא. מ"ט תונבא נקים ליה. וספק נפשות להקל. תנן חולה מאכילין אותו כו' ואע"ג דאמר רב ספרא תרי כמאה ומאה כתרי ה"מ לענין עדות אבל לענין אומדנא בתר דעות אזלינן ה"מ לממונא אבל הכא ספק נפשות להקל. מר בר רב אשי אמר כל היכא דאמר חולה (איני) צריך אני אפי' ק' אומרים אינו צריך לחולה שומעין כדכתיב לב יודע מרת נפשו. ומקשה ליה ממתני' דקתני מאכילין אותו ע"פ בקיאין. מתרץ הכי קתני בד"א בדלא אמר חולה צריך אני. אבל אם אמר חולה צריך אני. אין שם בקיאין כלומר אין משגיחין לבקיאין אלא מאכילין אותו ע"פ עצמו. מ"ט [לב] יודע מרת נפשו: מי שאחזו בולמוס. פי' בולמוס בלשון יון גרונו של שור. כלומר זה החולי אולי אוכל הרבה כלחך השור מאכילין אותו אפי' דבר טמא עד שיאורו עיניו. מנא ידעין שהאירו עיניו כדי שיכיר בין טוב לרע. אמר אביי ובטעמ'. ת"ר מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו הקל הקל טבל ונבלה מאכילין אותו נבלה. [נבלה] ושביעית נבלה טבל ושביעית שביעית טבל ותרומה תנאי היא דתניא מאכילין אותו טבל ולא תרומה. בן תימא אומר תרומה ולא טבל ואוקימנא כי פליגי בדלא אפשר לתקוני. אבל בדאפשר לתקוני כ"ע מתקנין וספינן ליה.

*) וכ"ה בערוך ערך שדך ושכו כמים תרגום ירושלמי ובדכו מיה ע"ש.

תוספות ישנים

חולה אמר צריך כו'. וכגון שיהא לסיום מסוכן דאם לא כן אין מאכילין אותו ולא דמי לחיה צריכה לנר שחבירתה מדלקת לה את הנר ומוקמינן לה בפרק מפנין (שבת קכח:) בסומא ומשמע שמדליקין לה בסתם ואפילו אינה אומרת כן דהתם מיד קים להו לרבנן דמייתבא דעתה בהדלקת נר דילא איכא פקוח נפש ומעל דלא דלקמן דאמרינן שובר דלת ומוציאו איכא נמי פקוח נפש לתינוק אבל במאכיל לחולה בעינן שיאמר או שיאמרו בקיאין שצריך מחמת שרואה סכנה שם יכביד עליו חוליו ויש ספרים שכתוב בכן בכל מילתא דרבי ינאי פסיקה ספק נפשות להקל. מהו דתימא הכי דקאמר חולה אגב תונביה וכל הני דאמרי צריכין אנו דמחללין עליהן השבת כולהו מיירי דמחמת דאגת סכנה אומר כן. מ"ר וגם נראה לי דבדברים ידועין כגון למחין וכיוצא בו יש סכנה אנשים שבקיאין בכך ואין נראה דרופא ובקי בכך בעינן: **מר בר רב אשי אמר כל היכא דאמר צריך אני כו'.** וכוותיה קיימא לן דהוא בתראה ועוד קיימא לן כוותיה בכולי תלמודא לבר ממיפך שבועתא והודיתא כמו שכתוב בתשובת הגאונים כמו שפי' בשבועות:

נושא

להאכיל חולה ביו"כ

1. עפ"י עצמו

2. עפ"י רופאים

מבנה

△ [illegible]

קושיות על דינו של ר' ינאי

▽ תשובות

* מקור של ב' הנוסחאות של ר' ינאי

* סוגריים לשם דילוג כדי לשמור על רצף התשובה. בתוכם הגמ' שואלת למה צריך משנ' לומר ומאכילין ע"פ בקיאין הרי פשיטא וספק נפשות להקל

נושא

מי שאחזו בולמוס

מאכילין אותו הקל (איסור קל) הקל

* מח' תנאים מה יותר קל: טבל - או - תרומה